

РЕШЕНИЕ

№ 5578

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2754** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на З. Д. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000788/15.02.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция /СДВР-ОПП/, с която е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Жалбоподателят счита, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, като постановена в нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения. Моли за нейната отмяна.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К., упълномощена по делото, която поддържа жалбата и претендира направените по делото разnosки, като представя списък.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР-ОПП – редовно призован, не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София- град, като се запозна с твърденията на страните и с приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.01.2023 г. Л. С. Н., полицаи при 02 РУ – СДВР, в присъствието на свидетелите

П. Н. А. и М. В. К., е съставил на лицето З. Д. Д., акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия А № 411929/30.01.2023 г., затова, че на 29.01.2023 г., в 13.40 часа, в [населено място] на [улица], с посока на движение от бул. С. към ул. К., управлява лек автомобил С. Микро Компакт с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, като е установено след справка в ОДЧ, че същият не е правоспособен, след направена справка с граничен контрол няма данни лицето да е влизало в страната последните 3 месеца от момента на проверка.

В АУАН е посочено, че с описаните действия лицето е нарушило виновно следните разпоредби от ЗДвП: чл. 150 от ЗДвП – всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Иззети са свидетелството му за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Актът е подписан от актосъставителя, свидетелите и нарушителя. Нарушителят е удостоверил с подпис, че е получил препис от АУАН, запознал се е със съдържанието на акта и е заявил, че няма възражения, като с акта е уведомен за започване на ПАМ.

С оспорената Заповед № 23-4332-000788/15.02.2023 г., полицейски инспектор към СДВР-ОПП, на основание чл. 22 от ЗАНН е наложил на жалбоподателя ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Мярката е наложена на жалбоподателя чрез отнемане на свидетелството му за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . Заповедта е издадена въз основа на съставен АУАН с бланков Серия А № 411929/30.01.2023 г. против З. Д. Д.. В заповедта е посочено, че З. Д. Д., собственик на л.а. С. Микро Компакт с табели [рег.номер на МПС] , който на 29.01.2023 г., около 23.40 ч., в [населено място] на ул. Ц. М., с посока на движение от бул. С. към ул. К., управлява МПС без да притежава СУМПС, валидно за територията на Република България – водачът е български гражданин, управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в РБ.

Издадената ЗППАМ е връчена на адресата на 06.03.2023 г., като жалбата е подадена на 15.03.2023 г. , т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Към административната преписка са приложени Докладни записки от актосъставителя, в които е посочено, че в съставения АУАН № 411929/30.01.2023 г. е допусната техническа грешка, като вместо изписаната нарушена разпоредба на чл. 150 от ЗДвП, да се чете чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, както и че водачът е представил английско СУМПС, с валидност 16.01.2022 г.

Приложена е и Справка картон на водача, както и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР, която е цитирана в оспорената заповед във връзка с материалната компетентност на издателя на последната. Видно от съдържанието на Заповед 513з-1618/26.02.2018 г. Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица от СДВР, вкл. Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, да издават заповеди за прилагане на ПАМ, сред които и ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице с надлежна легитимация, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК – заповед за прилагане на принудителна административна мярка, издадена по реда на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

По своята правна същност принудителните административни мерки са вид индивидуални административни актове и като такива за тях е приложим Административнопроцесуалният кодекс.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП и чл. 33, т. 6 от ЗМВР, Министерът на вътрешните работи определя службите за контрол на движението по пътищата. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. Министерът на вътрешните работи е определил Столична дирекция на вътрешните работи като служба за контрол. С оглед на това и в съответствие с разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ЗДвП, директорът на СДВР, с представената заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е оправомощил длъжностни лица – държавни служители от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП. Следователно заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта за прилагане на ПАМ е издадена в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона. В нея са посочени фактическите обстоятелства за налагане на ПАМ.

По отношение съответствието на процесната заповед с материалния закон, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ, съгласно чл. 23 от ЗАНН. От тази разпоредба се налага изводът, че тези мерки се прилагат само в изрично и точно изброени в закон случаи, налагат се само от точно посочени в правната норма органи на администрацията и се прилагат само онази принудителни мерки, които по вид са точно определени в правна норма и се налагат по начин и ред, предвиден в правната норма. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или

административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Съгласно цитирания в АУАН чл. 150 от ЗДвП, всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Съобразно нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, посочена в докладната записка, а после и в заповедта, Българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната..

В случая в процесната заповед е посочено като основание за налагане на ПАМ обстоятелството, че лицето З. Д. е управлявал МПС без да притежава СУМПС валидно за територията на РБ. Посочено е, че водачът е български гражданин, управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в РБ.

От съдържанието на обжалваната заповед се установява, че административният орган е приел, че жалбоподателят е допуснал управление на собственото му МПС от неправопособен водач, тъй като представеното от Д. свидетелство, е невалидно за територията на Република България В административният акт не е посочено коя държава е издател на притежаваното от водача СУМПС, но от докладната записка на актосъставителя става ясно, че то е издадено от О. Кралство. Съдът намира, че в случая не са налице основанията за налагане на ПАМ по, чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, приложима по отношение на собственик, който управлява моторно превозно средство. В настоящия случай няма спор относно собствеността на посоченото в заповедта МПС, не е безспорно установена другата, необходима за прилагането ѝ предпоставка – водачът да не е притежавал валидно за РБ свидетелство за управление на МПС. Съгласно чл. 161, т. 5 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато последното е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Обстоятелството, че към датата на издаване на оспорения административен акт, Великобритания не е държава - членка на Европейския съюз /считано от 01.02.2020 г./, е безспорен и общоизвестен факт. Великобритания обаче е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. Съгласно разпоредбата на чл. 161 от ЗДвП, свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството

отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата и 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. От така цитираната разпоредба следва, че свидетелство за управление на МПС, издадено от Великобритания, която е държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, попада в хипотезата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, т. е. към момента на проверката, за З. Д. не е съществувало задължение СУМПС да бъде подменено, тъй като пребивава повече от 3 месеца в РБ. С други думи - издаденото от тази държава свидетелство за управление на МПС е валидно на територията на Република България за категориите, за които е издадено. По делото не е представено копие от СУМПС, издадено във Великобритания, което жалбоподателят е предоставил на контролните органи, нито е посочен негов номер, и от което да е видно датата на неговата валидност, която апропо не е посочена и в заповедта. Отделно от това, нито в хода на настоящото производство, нито в приобщената като доказателство по делото административна преписка по издаване на оспорената заповед, се съдържат други данни и доказателства, от които да се направи заключение, че Д. е бил неспособен водач или не е притежавал валидно СУМПС към момента на проверката. От представената по делото Справка картон на водача, не може да се направи обоснован извод, че водачът не е притежавал СУМПС, което е невалидно или му е отнето по съответния ред за контролни точки и т. н. Съдържа се нарушение, за което е било отнето СУМПС № DOBRE703255ZD9DX21, но статусът му е „отпаднало основание“. Изложените фактически обстоятелства в заповедта очертават и изчерпват предмета на главното доказване, свързан с материалната му законосъобразност, като тежестта на доказване е за административния орган съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК. Административният орган не е установил и доказал по безспорен начин материалноправната предпоставка за налагане на процесната принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП - жалбоподателят да е управлявал МПС без да притежава СУМПС, валидно за територията на Република България.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон, което е отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс.

Оспорената заповед следва да се отмени, като незаконосъобразна, с произтичащите от това правни последици по отмяна на наложената с нея принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на ППС с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца, както и отнемане на свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и на 2 бр. регистрационни табели.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски, възлизащи общо на 775,00 лв., от които 25, 00 лв. държавна такса и 750 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000788/15.02.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция, с която на З. Д. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на З. Д. Д., ЕГН [ЕГН], направените разноски по делото в размер на 775 лв.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП

СЪДИЯ: